

Büyüyen Çığ
Nedva Ceviz Tunğ

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedia.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Esengül Ersoy

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mart 2025

ISBN: 978-625-6130-89-0

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BÜYÜYEN ÇIĞ

Nedva Ceviz Tunğ

BÜYÜYEN ÇİĞ

Tekme vurup açmaya çalıştı kapıyı. Tekmenin şiddetiyle kapı kırıldı ve salonun tam ortasına düştü.

“Seni aptal, işe yaramaz! Sen nasıl yaparsın bunu? Hiç mi düşünmedin sonunu? Bunun bedelinin çok ağır olacağını nasıl düşünemezsin? Ama suç bende ki sana acıdım da evime aldım! Keşke almaz olsaydım! Keşke o eski hayatında geberip gitseydin de bunları duymasaydım. Bıktım senden! Anlıyor musun? Bıktım. Her defasında aynı olaylar, bir daha yapmayacağım diye söz verip ama her seferinde daha büyük hatalar yapıyorsun. Bu seferki yaptıklarından en büyüğü, en korkunç olanı!”

Ellerini beline koyup yüzüne doğru baktı. Sinirden gözleri kıpkırmızı olmuştu. “Şimdi söyle bakalım; ben, sana ne yapayım? Seni şuracıkta öldüreyim mi, ha? Seni kıyma makinasına atsam, içim rahatlamaz!” Daha fazla kendine hâkim olamayıp sağ eliyle ve tüm gücüyle vurdu Elif’in yüzüne.

Elif, neye uğradığını şaşırды. Beş parmağın izi çıkmış yanağını eliyle tutarak “Ben sana ne yaptım? Bu kadar eziyeti üvey babamdan bile görmedim, sen ondan bile merhametsiz çıktın. Keşke bıraksaydın beni! Sokaklarda kalsaydım, orada ölseydim de bu durumlara düşmeseydim!” dedi.

Söyledikleri karşısına daha da kuduran Ömer, masanın arkasında duran üçlü priz kablosunu çıkarıp iki ucu birbirine birleştirdi ve var gücüyle Elif'in sırtına vurdu. Hızını alamadı, dakikalarca Elif'i darp etti. Yüzü gözü kan olmuştu kızcağızın ve oracıkta bayıldı. Elif bayıldığı hâlde Ömer vurmaya devam etti. Şiddet, Ömer yoruluncaya kadar devam etti ve yorulduğunu anlayan Ömer, balkondan bir sandalye getirip oturdu. Cebinden sigarasını alıp iki dudağının arasına koydu. Çakmağı çıkarıp sigarasını yaktı ve Elif'in ayılmasını bekledi. Ama Elif, saatlerce yerde baygın kaldı.

Ömer, Elif'in ayılmasını beklemeye kararlıydı. Neden yaptığını açıklayacaktı, anlatmak zorundaydı. Elif'in yanına gitti, yüzünü kapatan saçlarını geriye atarak sarsmaya başladı. "Kalk, bayılmadığını biliyorum. Kalk da anlat hadi! Seni rahat bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Aylır diye bekledi ama ayılmadı. Bu sefer hızlı hızlı vurdu eline omzuna, uyanmayınca ayağa kalktı ve volta atmaya başladı.

"Allah kahretsin! Kızı öldürdüm." Sandalyeyi alıp pencerenin camına vurdu. Cam tuzla buz oldu. Öfkeden gözü kör olmuş, kendinden geçmiş ve ne yaptığını bilmez bir hâldeydi. Tüplü televizyonun yanına gitti ve televizyonu alıp penceren dışarıya attı, duvardaki asılı olan saati alıp yere fırlattı. Sinirden kıpkırmızı olmuştu. Boncuk boncuk terleyen yüzünü koluyla sildi. Elif'in başucunda durdu.

"Nasıl olsa uyanacaksın, anladın mı? Ben, dışarıya çıkıp hava alacağım. Bu konu burada kapanmadı! Nasıl olsa geri geleceğim."

Zavallı Elif, tam bir buçuk saat sonra kendine geldi ve etrafına şöyle bir baktı. Odadaki her şey şiddetten nasibini almıştı. Üçlü priz kablosuna kan bulaşmış ve kırılan kapının üstüne atılmıştı. Televizyonun yerinde olmadığını, pencerenin camının parçalan-

diğını, saatin parçalarının her yere saçıldığını gördü. Elif’i koruyamayan kapı utandı, her şeye şahit olan duvar utandı da Ömer utanmadı yaptıklarından. Elif, sessizce kalktı ve ağlaya ağlaya “Neden yaptın bunları bana? Ben ne yapmış olabilirim ki? Bu kadarı da çok fazla gerçekten! Şu hâlime bak ya her yerim mosmor olmuş!” diye konuştu kendi kendine.

Ağlaya ağlaya sildi elini yüzünü. Etrafı toparlamaya çalışsa da aldığı darbelerin acısı, buna engel oluyordu. Çareyi duşa girmekte buldu. Ilık suyu açıp kendini suyun altına bıraktı. Ellerini hareket etmekte oldukça zorlansa da duşunu tamamlayıp bornozunu giydi ve banyodan odasına geçti. Giyindikten sonra mutfığa geçti. Dolabı açıp baktı ama dolapta bira şişelerinden başka bir şey yoktu. Markete gidip ekmek almak istedi ama yüzündeki darplardan utandığı için çıkamadı dışarıya. Ömer’in utanması gerekirken utanan Elif oldu.

Koltuğa geçti uzandı ve uzun uzun düşündü. Bugüne kadar yediği dayağın saçma da olsa bir nedeni vardı. “Bu sefer ne yapmış olabilirim ki bu kadar vahşice şiddete uğradım?” diye sordu, kendi kendine. Elif, böyle kendi kendine konuşurken Ömer içeri girdi. Elif, Ömer’in geldiğini görünce korkuyla yerinden sıçradı. Bu, Ömer’in umurunda değildi. Öfkesi hâlâ geçmemişti. Ömer, korkudan yerinde sıçrayan Elif’in kolundan sertçe tuttu. O korkunç gözlerini Elif’in gözlerine dikti. “Bak besleme! Eğer birine tek kelime edersen, seni organ mafyasına satarım! Aldığım parayla da sefamı sürerim. Sen benim merhametime dua et de şimdilik böyle bir şey yapmayacağım.”

Ömer’in yüzüne bakan Elif, korkudan kekelemeye başladı. “P-peki Ömer, dediklerini yapmasına yapacağım da bugüne kadar uğradığım tüm şiddetin saçma da olsa bir nedeni vardı. Bu sefer ne yaptım da bu kadar darp ettin beni?”

Elini hızlıca Elif'in elinden çeken Ömer, sinirle bağırmaya başladı. "Bir de soruyor musun Elif? Emlakçı Rıza'yla görmüşler seni! El ele tutuşmuş, geçmişsiniz mahalleden ve ben bunu mahallenin en dedikoducu karısı Gülay'dan öğrendim. Sen kimsin de bana bunu yapıyorsun? Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun, ha? Bu eve geldiğinden beri gözüm senden başkasını görmez oldu! Ne yaptırısam, ne ettiysem bana karşılık vermedin. Aslında seni eskisi gibi sokaklara atmaya çok iyi bilirdim de sana olan aşkım bunu yapmama engel oluyor."

Duydukları karşısında şoka giren Elif, ayağa kalktı ve pencerenin kırık olan taraftan kafasını dışarıya çıkartıp derin derin nefes alıp vermeye başladı. Duydukları; onu havasız, soluksuz bırakmıştı. Yüzündeki morluğu kimse görmesin, söyleyeceklerini kimse duymasın diye kalan gücüyle kırık kapıyı yerden ıkınarak kaldırıp pencerenin önüne koydu ve perdeyi çekti. Hırçın bir şekilde Ömer'in üstüne yürüdü. "Ömer!" diye bağırды ve aynı sinirle devam etti konuşmasına. "Ben; üvey babasının evde istemediği ve onun beni kapı dışarı etmesine göz yuman bir kadının kızıyım. 'Senin için kendi yuvamı yıkamam.' diyen annem, beni bir kedi yavrusu gibi dışarı attı. Sokaklarda kaldım, doğru. Bana evini açtın, teşekkür ederim ama bu senin duygularına karşılık vereceğim anlamına gelmiyor. Hem seven bir adam sevdiğini darp eder mi? Bu nasıl bir sevgi, böyle sevgi mi olur. Hadi onu da geçtim, ben senden kaç yaş küçüğüm! Eğer vaktinde evlenseydin, senin çocuğun şu an benim yaşında olurdu. Çocuğun yaşındaki kıza aşkını ilan etmeye utanmıyor musun? Seni bir baba gibi görmesem, aylarca bu evde yaşayabilir miydim? Önceleri bana olan yaklaşımlarını belki yanlış anladım diye düşünürdüm ama şimdi geç de olsa yanlışlığımda anladım. Beni öldürsen de sana teslim olmayacağım. Rıza konusuna gelince, o Gülay karısı yine doldurmuşa getirmiş

seni. Ben, kimseyle el ele dolaşıp yürümedim, hele bir de sokak ortasında! Hem farz edelim ki doğru, bundan sana ne? Ben yanlış yapmadığım sürece kimseye hesap vermek zorunda değilim. Sen ister beni mafyaya sat, ister pavyona ver, istersen öldür ama ben senin olmayacağım. Şimdi gidiyorum, sen de ne hâlin varsa gör!”

Elif, ceketini ve çantasını alıp tam gidecekti ki Ömer, Elif’in saçından tuttu ve sürükleyerek kanepeye attı. Zorla Elif’e sahip olmaya çalıştı ama Elif asla pes etmedi ve Ömer’i üstünden atmayı başardı. Sonra da başladı çantasıyla vurmaya. Baktı olacak gibi değil, masanın üstündeki kalın cam küllüğü alıp Ömer’in kafasına vurdu ve aldığı küllük Ömer’in kafası yarıldı. Fakat bayılmadı ama hareket edecek hâli de kalmadı. Başını kanıyordu ama Elif, bunu aldırmadı ve hemen toparlandı. Kapıyı açıp tam çıkacaktı ki o rahatsız edici sesi duydu.

“Nasıl olsa bu çöplüğe geri geleceksin. Gidecek başka yerin ve çaren yok. Tıpış tıpış döneceksin kızım bana. ‘Benimle evlen.’ diye yalvaracaksın ama ben seni sürüm sürüm süründüreceğim! Bunu o yarım aklına sok, anladın mı beni?” diye bağırarak Ömer, yerden kalkmaya çalıştı. Fakat kalkınca başını döndü ve tekrar yere düştü. Bunu fırsat bilen Elif, hızlıca kapıya yöneldi ve arkasına bakmadan çıkıp gitti.

SONUN BAŞLANGICI

Huzurla geçen akşamın ardından uyuma saati gelmişti. Uyumak için odalarına geçti Durmuş Ali ve Hayat. Mutlu ailenin en tatlı meyvesiydi, Elif. mutlu bir bebeklik ve huzurlu bir ortamda ergenliğe adım atan Elif, bunun huzuruyla ona onca güzelliği yaşatan anne ve babasına iyi geceler öpücüğü kondurup odasına girdi. Ali ve Hayat, odasına girip birbirine sarılarak uyudular. Hayat uyandığında, Durmuş Ali'yi yanında bulamayınca tuvalete gittiğini düşündü. Kalkıp sabahlığını giyip tuvalete girdi. Orada mı diye baktı ama yoktu. Nasıl olsa gelir diye düşünüp kahvaltı hazırlamak için mutfağa girdi ve çay yaptı. Masaya yiyecek bir şeyler koyup Elif'i uyandırdı ve birlikte kahvaltı yaptılar. Öğlen oldu, Ali gelmedi. Akşam oldu, gelmedi. Gün boyu Ali'yi merak eden Hayat ve Elif, sabaha kadar uyumadılar. Ara ara çıkıp gidebileceği her yere gidip baktılar ama maalesef ki hiçbir yerde bulamadılar. Hayat, endişelenmeye başladı. Korku, endişe hepsini bir anda yaşadı. Hayat karakola gidip kayıp başvurusu yaptı. Karakoldaki polisler Hayat'ın eve gitmesini, bir gelişme olursa haber vereceklerini söylediler. Hayat, eve gitti ama gözünden bir an olsun yaş dinmedi.

Annesinin geldiğini gören Elif "Anne, babamdan bir haber var mı?" diye sordu.

Annesi, gözyaşları içinde "Hayır kızım, kayıp başvurusunu yaptım, babanın resmini verdim ve geri geldim. Orada yapabileceğim bir şey yoktu." dedi. Sonra ayağa kalkıp Elif'e sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Elif, annesine destek olmak için soğukkanlı bir şekilde sırtını sıvazladı. “Tamam anne, sakin ol. Babama bir şey olmayacak, göreceksin. O bizi çok seviyor, bizi kolay kolay bırakmaz. Hadi, sakin ol ve otur. Sana su getireyim, iç, biraz rahatla ve sonra uyu. Bir gelişme olursa, seni uyandıracam.”

Elif’in desteğini gören annesi, gözyaşlarını sildi ve pencerenin yanındaki kanepeye oturdu. Elif mutfağa gitti, annesi için küçük bir kase meyveli yoğurt ve bir bardak ılık suyu tepsiye koyarak salona getirdi. Annesinin karşısına oturdu, küçük kaşıkla ona yoğurdu yedirdi ve suyunu içirdi. Terliklerini çıkartıp çekyata uzattı, yatak odasına gidip bir pike aldı ve annesinin üzerine örttü. Ardından tekrar mutfağa gidip kendine bir şeyler hazırladı, ancak aklındaki sorular onu oldukça tedirgin ediyordu. Annesine belli etmemeye çalışsa da yalnız kaldığında Elif’in soğukkanlılığı tamamen kaybolmuştu. Annesi duymasın diye sessizce ağladı.

Yemeğini bitirdikten sonra mutfağı topladı, annesini kontrol etti ve ayakkabılarını giyip dışarı çıktı. Kendi yöntemleriyle babasını aramaya koyuldu. Elinde babasının fotoğrafı vardı ve yoldan geçen herkese göstererek belki bir gören olur umuduyla yorulmak bilmeden aradı. Ancak ne gören ne de duyan vardı.

Hava bozulmuştu ve çok geçmeden yağmur yağmaya başladı. İslanırken birden duygulandı ve gözyaşlarına hâkim olamadı. Başını göğse kaldırarak “Ah baba, neredesin? Bak, yağmur yağıyor, sen de ıslanıyorsundur şimdi!” diye haykırdı. Sesi o kadar güdü ki çevredeki insanlar ona bakmaya başladı ve kısa sürede etrafında bir kalabalık toplandı. Kimisi şemsiyesiyle Elif’i yağmurdan korumaya çalıştı, kimisi mendil çıkarıp yüzünü sildi. Ama Elif’in içindeki acı öyle büyüktü ki etrafındaki insanların ilgisini fark etmiyordu bile.

Dizlerinin bağı çözüldü ve yere düştü. Babası sanki kaybolmamış da ölmüş gibi hissediyordu. Uzun süredir kayıp olan insanların akıbetini biliyordu ve babasının da aynı sona ulaşacağından korkuyordu. Yağmur nedeniyle çamura dönüşen caddenin kenarında, bitkin bir hâlde oturdu. Kalabalık ona zorla su içirmeye çalıştı, ancak Elif boşluğa dalmıştı. Ne kadar uğraşılsa da tepki vermiyordu.

Etrafındaki insanlar Elif'e o kadar üzüldü ki gözyaşlarını tutamayıp ağlayanlar bile oldu. Onu apar topar karşıdaki manava götürdüler, yere bir battaniye serip uzattılar. Komşudan tansiyon aleti alıp tansiyonunu ölçtüler; on bire dokuz çıkmıştı. Tehlikeli bir durum olmasa da endişeliydiler. Onu hemen hastaneye götürmeye karar verdiler. Arabası olan bir kişi, Elif'i alıp en yakın hastaneye götürdü.

Hemşireler hızla sedye getirip Elif'i müşahede odasına aldılar. Tansiyonunu ölçtüklerinde nabzının oldukça düştüğünü fark ettiler. Hemen müdahale edip serum bağladılar ve dil altı hapı verdiler. Süreci yakından takip etmeye başladılar.

Hastane koridorunda o kalabalıktan yalnızca iki kişi kalmıştı: Bir şoför ve orta yaşlarında, hafif dalgalı sarı saçlı bir kadın. Hastane polisi, elinde dosyayla onların yanına geldi. Kadına dönerek "Hanımefendi, isminizi öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Kadın, kibar bir şekilde "İlayda." diye yanıtladı.

Polis, ciddiyetle sormaya devam etti. "Peki, içerideki hastayı nereden tanırıyorsunuz?"

İlayda, tereddütsüz cevap verdi. "Yolda yürüyordum, birden babasının fotoğrafını bana gösterdi ve 'Bu adamı bir yerde gördünüz mü?' diye sordu. Görmediğimi söyledim. Fazla uzaklaşmadan kızın 'Baba!' diye çığlık attığını duydum. Yanına gidince fenalaştığını fark ettik. Kendimizce ufak müdahalelerde bulun-

duk ama yetmediğini anlayınca hemen hastaneye getirdik. Bu beyefendi de sağ olsun, bize destek oldu.”

Polis, İlayda'nın yanındaki adama dönerek “Peki, sizin adınız nedir?” diye sordu.

Adam “Tuncay.” diye cevap verdi.

“Peki, sizin ifadeniz de aynı mı, yoksa eklemek istediğiniz bir şey var mı?”

Tuncay başını sallayarak “Hayır, olay tam olarak İlayda Hanım'ın anlattığı gibi gerçekleşti.” dedi.

Polis “O zaman bu ifadenin yazılı beyanını imzalamanız gerekiyor.” dedi.

İkisi de ifadelerini imzaladıktan sonra doktorun yanına gittiler. Polis, doktorun kapısını çalıp içeri girdi. “Doktor Bey, ben Polis Memuru Necip Kardelen. Eğer hasta kendine geldiye ona birkaç soru soracaktık. Durumu nasıl?”

Doktor, başını kaldırıp “Merhaba Memur Bey, ben Acil Doktoru Memduh Kahraman. Hastamızın durumu hâlâ aynı, gereken müdahaleyi yaptık. Kendine gelmesini bekliyoruz.” diye cevap verdi.

Necip, Doktor'un elini sıktı. “Peki, o zaman sizden haber bekliyorum.”

Tam o sırada Elif, gözlerini açtı. “Babamdan haber var mı?”

Serumu kontrol etmeye gelen hemşire, gayet sakin bir şekilde “Elif Hanım, lütfen sakin olun. Mesele nedir bilmiyorum ama her neyse, sağlığınıza düşünerek hareket etmenizde fayda var. Tansiyonunuzu düşürmek için çok uğraştık. Geçmiş olsun.” dedi.

“Sağ olun, Hemşire Hanım.”

Hemşire, koridorda durup seslendi. “Elif Soyludere'nin yakını!”

O sırada kantinden gelen İlayda, hızla yanına yaklaşmış sordu. “Benim! Elif’in durumu nasıl?”

“Hastanız kendine geldi, buyurun görebilirsiniz. Tansiyonu normale döndü. Tekrar yükselmemesi için sakinleştirici verdik. Geçmiş olsun.”

İlayda, Elif’in kendine gelmesine sevinmişti. Hemen odasına girip ranzanın yanındaki sandalyeye oturdu ve talihsiz olayı ona anlattı.

Akşama doğru İlayda ile Elif hastaneden ayrıldılar.

Elif, tam iki yıl boyunca babasını her yerde aradı ama tek bir iz bile bulamadı. Annesiyle birlikte bağına bastığı acıyla hayatına devam etti. Hayat’ın artık bekleyecek ve mücadele edecek gücü kalmamıştı. İki yıl boyunca kocasını bekledi ama maalesef gelmeyeceğini geç de olsa anladı. Elif’in ısrarlarına dayanamayan annesi, tanıdıklarının aracılığıyla daha önce evlenip boşanmış, orta yaşlarda Cahit adında biriyle evlendi. Çok mutlu olmasa da “Sahipsizlikten iyidir.” deyip kaderine razı olmuştu.

Ancak Cahit ile kızı Elif, hiç anlaşamıyordu. Evde kavga, kıyamet, şiddet eksik olmuyordu. Sonunda Cahit, Hayat’ı “Ya beni kaybedersin ya da kızını bu evden kovarsın.” diye tehdit etti. Hayat, Ali’den sonra yaşadığı sıkıntıları hatırlayınca, yine yalnız kalırım endişesine kapıldı. Çaresizce kabul etti ve el mahkûm kızını evden kovdu.

Elif, annesine kızmadı. Çünkü onun çaresizlikten böyle bir karar verdiğini biliyordu. Ama annesini bu hâle getiren Cahit’e olan öfkesi ikiye katlandı.

İlk gece, Elif için çok zor geçti. Pansiyona gidecek parası yoktu. Parkta sabahladı. Köpekler, kediler, sarhoşlar, iti kopuğu eksik olmayan parkta; korkudan zangır zangır titreyerek ağladı. Sabah

kalkıp iş aramaya başladı ama bulamadı. Açlıktan bayılacak hâle gelmişti ama yiyecek tek bir lokması bile yoktu.

Elif bir ay boyunca parklarda, inşaat köşelerinde kaldıktan sonra Ömer'le tanıştı. Ömer, başta Elif'e sadece kardeş gözüyle yaklaşıp yardım etti. Onun her derdine koştu, evine aldı ve bir müddet birlikte yaşadılar. Ama zamanla Ömer'in Elif'e olan ilgisi değişti. Bunu fark eden Elif, bu durumdan hoşlanmadı; aksine tiksinemeye başladı. Ömer'den kurtulmanın yollarını aradı ama kurduğu her plan elinde patladı.

Elif, yeni bir yol bulana kadar Ömer'le birlikte yaşamaya devam etti.

SİL BAŞTAN

Elif hızlı adımlarla evden uzaklaşıyordu, arada bir arkasına bakarak onu takip eden var mı diye kontrol ediyordu. Bu sefer ağlamıyordu; kararlıydı ve kendinden son derece emin adımlarla umut ışığına doğru ilerliyordu. Annesine gidemezdi, çünkü tekrar üvey babasıyla yüzleşmek istemiyordu. Bir süre ana caddede yürüdü, ne yapabilirim diye durmadan kendi kendine konuşuyordu. Bu sefer pes etmeyecekti; kurduğu hayali mutlaka gerçekleştirmeliydi ama nasıl ve nereden başlamalıydı? Böyle kendi kendine konuşurken bir anda duraksadı ve aklına iki yıl önce kendisini hastaneye götüren İlayda geldi. Birden bire yüksek sesle konuştu. “Tabii ya! İlayda abla yardım edebilir bana, derhâl onu bulmalıyım!” diyerek eski mahallesine doğru yürüdü.

Kimseye görünmeden annesinin evinin önüne geldi, etrafı gezdi, açık bir pencere gördü. Merakına yenik düşüp pencereden bakınca bir de ne görsün? Annesi kapı arasında hareketsiz bir şekilde yerde uzanıyordu. Korkudan bağırmaya başladı. “Anne, bak ben geldim. Elif’in geldi, hadi kalk da aç kapıyı, anne kalk anneeeeeee...”

Ses yoktu, hiç tepki vermiyordu. Elif, pencereden tırmanıp içeri girdi. Annesinin yere bakan yüzünü kendine doğru çevirdi ama bir de ne görsün? Boğazı, ağzı ve burnu mosmor olmuştu. Hemen nabzını kontrol etti ama maalesef nabzı atmıyordu. Elif şoktaydı, ne yapacağını bilemiyordu. Hemen duvarın dibindeki sehpanın üstündeki telefonu alıp ambulans ve polisi aradı. Telefonu yerden fırlatıp annesinin yanına koştu. Annesinin soğuk bedenini, nefesiyle ve avucuyla ısıtmaya çalıştı, yanağına hafif vu-